

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 3 grudnia 2018 roku powód Bank (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. W. kwoty 58 540,69 zł z odsetkami ustawowymi i umownymi od kwot wskazanych w pozwie tytułem zwrotu pożyczki udzielonej pozwanej w dniu 2 lutego 2018 roku.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy uwzględnił powództwo.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając nakaz w całości. Pozwana wskazała na nieistnienie roszczenia, nieudowodnienie wysokości roszczenia, nieważność postanowień umowy dotyczących kosztów umowy, prowizji i opłat. Wskazała na abuzywność postanowień umowy ustalających wysokość odsetek i kosztów dodatkowych.

Powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Pozwana w piśmie z dnia 9 września 2019 roku zakwestionowała dowody przedstawione przez stronę powodową i wskazała że powód nie wykazałby pozwana zawarła umowę pożyczki z której powód wywodzi roszczenie, zaprzeczyłaby zwracała się do powoda o udzielenie pożyczki, zakwestionowała by powód przekazał pozwanej kwotę pożyczki.

Wyrokiem z dnia 30 września 2019r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieście w Łodzi oddalił powództwo i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej 5417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

(...) Bank (...) wystawił dokument z wskazujący, iż w dniu 2 grudnia 2018 roku z rachunku A. W. na rachunek A. W. przelano kwotę 15 381,04 zł. Jako tytuł przelewu wskazano „wypłata kredytu”.

(...) Bank (...) wystawił też dokument z wskazujący, iż w dniu 2 grudnia 2018 roku z rachunku A. W. na rachunek A. W. przelano kwotę 39618,96 zł. Jako tytuł przelewu wskazano „spłata kredytu”.

W dniu 29 listopada 2018 roku wystawiono dokument –wyciąg z ksiąg bankowych wskazując iż A. W. ma zadłużenie w wysokości wskazanej w tym tytule w związku z zawartą umową pożyczki gotówkowej. Wyciąg został podpisany przez Ł. G. i zawiera pieczęć banku.

Sąd pominął przy ustalaniu stanu faktycznego wskazane jako dowody : umowę pożyczki gotówkowej k.31-35, rozwiązanie umowy k.36, plan spłaty pożyczki k.55-56, wezwania do zapłaty k.57-60.

Dokonując oceny mocy dowodowej dokumentów wskazanych przez powoda jako potwierdzenia przelewu (k.61 i 62) Sąd uznał, że nie potwierdzają one udzielenia pożyczki, z której powód wywodzi roszczenie.

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego Sad I instancji uznał, że powództwo zostało oddalone z uwagi na niewykazania podstawy roszczenia (brak umowy uzasadniającej istnienie wierzytelności), brak wykazania wymagalności roszczenia (brak wypowiedzenia umowy).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona powodowa.

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu:

1.naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. w zw. z art. 95 Prawa bankowego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie błędnych lub niepełnych ustaleń faktycznych mających istotne znaczenie dla

rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności poprzez stwierdzenie, że pomimo przedłożonego wyciągu z ksiąg bankowych powód nie udowodnił istnienia ani wysokości roszczenia co skutkowało oddaleniem powództwa,

-art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i dokonanie błędnych lub niepełnych ustaleń faktycznych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności oprze stwierdzenie iż pomimo przedłożonej umowy zawartej w formie elektronicznej oraz potwierdzeń przelewów kwoty pożyczki powód nie udowodnił istnej oraz wysokości roszczenia, co skutkowało oddaleniem powództwa,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i dokonanie błędnych lub niepełnych ustaleń faktycznych, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności przez stwierdzenie, iż pomimo przedłożonego wypowiedzenia umowy wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru pisma powód nie udowodnił istnienia oraz wysokości roszczenia, podczas gdy pozwana nie zdołała obalić domniemania doręczenia przesyłki wynikającego z prawa pocztowego, co skutkowało oddaleniem powództwa;

2.naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

-art. 7 Prawa bankowego poprzez uznanie, iż potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki sporządzone w oparciu o ten przepis nie stanowi dowodu na potwierdzenie przekazania kwoty pożyczki na rachunku wskazane przez pozwaną, wysokość dochodzonego roszczenia w świetle obowiązujących przepisów postępowania cywilnego, co skutkowało błędnym uznaniem, że powód nie wykazał wysokości, zasadności oraz istnienia roszczenia;

- art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód nie wykazał wysokości roszczenia podczas gdy powód dołożył wszelkich starań, załączając wszelkie dokumenty wykazujące zasadność oraz wysokość roszczenia, w szczególności za pomocą umowy, wyciągu z rachunku(potwierdzeń przelewów pożyczki) oraz wyciągu z ksiąg bankowych,

- art. 123 § 1 pkt 3 k.c. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie powództwa, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego (rozliczenia wpłat pozwanej) wynika wprost częściowa spłata należności w łączne kwocie 882 zł, a tym samym uznanie roszczenia dochodzonego postępowaniu,

-art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i niedokonanie przez Sąd orzekający zmiany podstawy prawnej dochodzonego roszczenia, co doprowadziło do nierozpoznania przez Sąd istoty sprawy;

- art 60 k.c. oraz 65 k.c. polegające na niezastosowanie wskazanych przepisów i uznanie, że powód nie złożył skutecznego oświadczeni woli w przedmiocie wypowiedzenia pozwanej pożyczki, podczas gdy z treści pisma z dnia 7 sierpnia 2017r. bezpośrednio wynika wola powoda tj. wola wypowiedzenia pozwanej umowy pozwanej w przypadku braku wpłaty w terminie;

- art. 60 k.c., art. 61 k.c. oraz art. 65 k.c. polegające na niezastosowaniu wskazanych przepisów i przyjęciu, że poprzez czynności konfluentne w postaci wytoczenia powództwa umowa wiążąca strony nie została wypowiedziana, a tym samym pozew wniesiony w niniejszej sprawie nie wywołał skutków materialnoprawnych w zakresie wypowiedzenia umowy pozwanej, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego i doprowadziło do oddalenia powództwa;

3.błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieuzasadnionym uznaniu na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, że roszczenie z tytułu umowy pożyczki jest w całości niewymagalne, podczas gdy upłynął termin spłaty 19 rat pożyczki, a więc roszczenie dochodzone pozwem co najmniej w kwocie 5797,71 zł nie sposób uznać za przedawnione, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości.

W konkluzji skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie zadania pozwu ;

2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za II instancję;

3. ponowne rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełen oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z ich wynikające.

Ustalenia stanu faktycznego jak również rozważanie prawne dokonane przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

Nie znajduje uzasadnienia zarzut skarżącego naruszenia przez Sąd I instancji przepisów dotyczących postępowania dowodowego – w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. i art. 95 Prawa bankowego.

Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazała przyczyny, dla których pominął wskazane jako dowody: umowę pożyczki gotówkowej k. 31-35, rozwiązane umowy k.36, plan spłaty pożyczki –k. 55-56 wezwanie do zapłaty –k. 57-60).

Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd Sądu I instancji, że wydruki te nie mogły stanowić dowodu, gdyż były to jedynie kserokopie niepoświadczone za zgodność.

Zgodzić należy się w pełni z Sądem I instancji, że niepoświadczone podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Mieści się ona w stosowanym w k.p.c. pojęciu odpisu, (jako odwzorowanie oryginału), jednak poświadczenie jej zgodności z takim oryginałem mieści w sobie jednocześnie oświadczenie strony o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Zwykła odbitka ksero (to jest odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała.

Dokonując oceny mocy dowodowej dokumentów wskazanych przez powoda jako potwierdzenia przelewu (k.61 i 62) zasadnie Sąd I instancji uznał, że nie potwierdzają one udzielenia pożyczki, z której powód wywodził roszczenie. Oba przelewy są przelewami pomiędzy rachunkami pozwanej, zatem nie potwierdzają faktu udzielenia pożyczki. Nadto, kwoty wskazane w przelewach nie wskazują na wysokość pożyczki wskazanej w pozwie. Jeden z przelewów zatytułowany jest spłata kredytu, zatem domniemywać należy, że jest to spłata a nie udzielenie kredytu. Z dokumentów tych w żaden sposób nie można wywieść, że powód udzielił pożyczki pozwanej i przekazał jej środki w wysokości wskazanej w pozwie.

Rację ma Sąd I instancji i w tym zakresie, że jedynym dokumentem poświadczającym fakt istnienia jakiegś wierzytelności jest wyciąg z ksiąg bankowych. Nie wynika z niego jednak z jakiej umowy pochodzi wierzytelność, jakie były warunki zaciągnięcia zobowiązania ani też nie wynika z tego dokumentu, czy wysokość wierzytelności jest prawidłowo naliczona przez powoda. Pozwana w sprzeczności i w dalszych pismach zakwestionowała fakt zawarcia umowy, zakwestionowała fakt zaciągnięcia zobowiązania oraz fakt, iż otrzymała jakąkolwiek kwotę od powoda. Wobec tych zarzutów powód powinien wykazać, iż pozwana zawarła umowę pożyczki, że powód przekazał pozwanej kwotę pożyczki, że umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana i wierzytelność jest wymagalna. Dowodów takich brak jest w aktach sprawy. Nie ma dowodu zaciągnięcia zobowiązania, nie ma dowodu wymagalności pożyczki.

Nie znajdują także żadnego uzasadnienia zarzuty naruszenia prawa materialnego, w szczególności art.7 Prawa bankowego, art. 6 k.c. , art. 123 § 1 pkt 3 k.c. , art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 k.p.c., jak również art. 60 k.c. , 61k.c. oraz 65 k.c.

Zgodzić należy się w pełni z Sądem I instancji, że powództwo było bezzasadne z uwagi na niewykazania podstawy roszczenia (brak umowy uzasadniającej istnienie wierzytelności), brak wykazania wymagalności roszczenia (brak wypowiedzenia umowy).

Jako podstawę faktyczną dochodzonego roszczenia powód wskazywał umowę pożyczki z 2 lutego 2018 r., twierdząc, że pożyczył pozwanej kwotę 58540,69 zł, a pozwana zobowiązała się kwotę zwrócić na warunkach określonych w umowie.

Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Rację ma Sąd I instancji, że w przedmiotowej sprawie powód nie wykazał by łączyła go z pozwaną umowa pożyczki, na którą powołał się w uzasadnieniu pozwu. Nie przedstawiono żadnego dowodu z podpisem pozwanej, z którego wynikałoby że pozwana zaciągnęła zobowiązanie określonej treści. Nie załączono też żadnego dowodu potwierdzającego warunki umowy. Nie ma żadnego dowodu na to, że pozwana w ogóle zwracała się do strony pozwanej z wnioskiem o zawarcie umowy pożyczki – choćby za pośrednictwem dokumentu elektronicznego.

Pozwana zarówno w sprzeciwu jak i w kolejnych pismach podnosiła zarzut braku dowodów na okoliczność istnienia jej zobowiązania oraz kwestionowała dowód z kserokopii dokumentów. Mimo tych zarzutów powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie przedstawił żadnych dokumentów (kserokopii poświadczonych za zgodność z oryginałem), z których wynikałoby, że pozwana zawarła umowę pożyczki. Brak wniosku o pożyczkę, brak umowy pożyczki i brak dowodu przelania na konto pozwanej kwoty pożyczki. Brak też dowodu wypowiedzenia umowy pożyczki.

Zgodzić należy się w pełni z Sądem I instancji i w tym zakresie, że powód w niniejszej sprawie jest profesjonalistą, miał możliwość przedstawienia dowodów – kserokopii poświadczonych za zgodność z oryginałem – na etapie składania pozwu lub w odpowiedzi na sprzeciw pozwanej. Dowodów takich nie złożono do zamknięcia rozprawy mimo zakreślenia rygoru pominięcia dowodów w toku dalszego postępowania.

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 321 § 1 k.p.c. W zw. z art. 187 § 1 k.p.c. w sytuacji, gdy powód wywodził roszczenie z umowy pożyczki i nie wskazywał żadnych innych podstaw faktycznych, z których wywodził swoje roszczenia.. Zatem nawet gdyby uznać, że powód wykazał że dokonał przelewu na konto pozwanej określonych kwot to jedynym instrumentem prawnym możliwym do wykorzystania przez powoda pozostawałoby wystąpienie o zwrot przekazanej kwoty w oparciu o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. W danej jednak sprawie powód nie zmienił podstawy faktycznej roszczenia .

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.